

Трагедията на Полша, печалбата на Русия

Самолетната катастрофа, в която загинаха полският президент и още 95 души, е трагедия за полския народ и загуба на добър приятел за САЩ. За съседа на Полша – **Русия**, обаче това е възможност да наложи отново своята хегемония над Източна Европа, както по време на Желязната завеса.

Защото руската мечка се завърна. Като вдигнал се от ковчега Дракула, тя тръгна наперено по света, след като отдавна я мислехме за умряла и погребана. А безпомощните действия на президента Обама на международната сцена дават на авторитарното руско ръководство уникалния шанс да разшири своята мощ – и постепенно да намали нашата.

Някои ще повярват в руската версия за катастрофата и ще мислят, че полският пилот умишлено е рискувал живота на президента и целия висш ръководен ешалон на страната, като се е опитал да приземи самолета в гъстата мъгла въпреки неколкостранните предупреждения от страна на руската наземна диспечерска служба.

Други няма да повярват на тази версия, помнейки, че президентът Качински беше заклет враг на руския премиер Владимир **Путин** и че ужасната **Путинска** ФСБ (наследника на КГБ) преди шест години беше свързвана със заговора за отравянето на

украинския президент.

Както и да е, очаква се нов и вероятно неудържим натиск върху Полша да се подчини на исканията на Кремъл. И като се добави новият договор СТАРТ, който **Русия** измъкна от нашия президент тъкмо миналата седмица, става ясно, че всички, които си въобразяваха, че ние сме победили в Студената война, отново трябва по-добре да премислят нещата.

Американците наблюдаваха как Съветският съюз рухна през 1990 г. и видяха **Русия**, стопена до държава инвалид с ампутирани крака и ръце. Нейната бивша империя се разпадна на 15 независими републики – от Украйна и Грузия до Киргизия. Някога мощните ѝ сухопътни войски, военноморски флот и ядрен арсенал се разпаднаха по същата схема.

Американските политически лидери просто отписаха **Русия** като държава, лишена от настояще и без ясна надежда за бъдещето. Експертите по темата Съветски съюз, като например Кондолиза Райс, които някога бяха „тежката артилерия“ на всеки вашингтонски научен институт, отчаяно започнаха да си търсят друга работа.

Но те трябваше да са наясно, че страна, богата на ресурси – от нефт и природен газ до желязо, злато и диаманти, няма дълго да остане бедна, а държава с дълга история на агресивна имперска експанзия няма спокойно да приеме факта, че територията ѝ се е свила до размери, по-малки от времето, когато Петър Велики става цар.

През 2000 г. руснаците избраха за свой президент **Путин**. Когато повишаващите се цени на нефта започнаха да пълнят руската хазна, той обеща да възстанови гордостта и мощта на **Русия**. Цената, както впоследствие стана ясно, беше краят на руския десетгодишен хаотичен експеримент с демократичните свободи.

Бившият агент на КГБ **Путин** беше усвоил ценен урок, погребан под пепелта на

поражението: комунизмът беше пречил на развитието на Съветския съюз. Когато трябваше да сплаши европейските съседи на **Русия** или собственото ѝ население, хладното и открито използване на сила заради самата сила беше много по-ефикасно – особено когато САЩ подчертано си затваряха очите.

И така Америка в продължение на 10 години стоеше безучастна, докато **Путин** избиваше чеченците, убиваше дисиденти и журналисти, пращаше в затвора водещи индустриалци, поставяйки на тяхно място свои близки приятели.

Стояхме безучастни, докато **Путин** утрои военния си бюджет, помогна на Иран да построи и снабди с всичко необходимо своя ядрен реактор в Бушер и изпрати на моллите модерни ракетни системи и секретни ядрени технологии.

САЩ нищо не предприеха, защото Райс и останалите настояваха, че нищо няма да попречи на нашите усилия да убедим **Русия** да подпише санкциите на ООН срещу Иран – страната, на която руснаците помагаша да се въоръжи.

Накрая, през лятото на 2008 г., бруталното руско нахлуване в независима Грузия накара администрацията на Буш да промени отношението си към **Путин**. Но после дойдоха изборите в САЩ и един нов външнополитически екип. Обама не само че не се поучи от грешките на Буш, но сега е решен да ги задълбочи.

Първата стъпка беше изоставянето на нашите демократични съюзници в Източна Европа, включително Полша, които не се подчиниха на **Путин**, като се съгласиха да приемат на своите територии елементи от американската противоракетна отбрана: Обама изостави плана, защото той обиждаше руснаците. Това беше последвано преди седмица от договора СТАРТ, който ни обрича на постоянен упадък в ядрената сфера, докато **Русия** е свободна да модернизира своя ядрен арсенал и даже да изгради собствен противоракетен щит.

Точно в деня на подписването на този договор беше извършен държавен преврат и беше свалено правителството в Киргизия, която е жизненоважна въздушна линия за доставките на нашите войски в Афганистан. Както и в случая с катастрофата, която уби Качински, превратът елиминира един лидер, който не се подчини на искането на Кремъл да се закрие американската база на територията на страната.

Какво последва? **Путин** и неговият президент марионетка Дмитрий Медведев сега казват, че няма да подкрепят въвеждането на бензиново ембарго за Иран – единствената санкция в състояние да спре иранската ядрена програма, която е вече на своята финална права.

Ние няма да узнаем истината за самолетната катастрофа, станала в края на миналата седмица, докато „черните кутии“ не бъдат взети от руснаците и не отидат в сигурни ръце. Но ние вече знаем истината за **Путин**. Хората се смееха, когато Буш разказваше, че е надникнал в душата на **Путин** и е видял там един добър човек. Обама погледна изцапаните с кръв ръце на **Путин** и продължава да вижда лидер, с когото можем да имаме отношения.

Превод от английски език Мария ДЕРМЕНДЖИЕВА